

SEMANIN KAPILARININ AÇIK OLDUĞU VAKİTLER

Aziz ve değerli, mü'min kardeşlerim; her ülkenin kendine göre bir kapı şekli var, menteşe şekli var, çivi şekli var. Dışarıda bir çiviye baktık bunların çivisi nasıl diye, ben eğildim iki çivi aldım, başka türlü, bizim çiveler gibi değil. Şekli başka türlü, orada rafa koydum.

Her yiğidin bir yoğurt yiyişi var, farklı yani. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bildiriyor ki; “Mirac’a çıktığım zaman Cebrail *aleyhisselam* yanımda...” Neyle gidiyor? Neye binmiş gidiyor? Burak’a binmiş olarak Kudüs-ü şerife kadar gitti. Orada Miraç denilen asansör gibi bir şeyle semaya gitti. Cebrail yanında. Nasıl bir şey, Allah bilir. Cebrail *aleyhisselam* ile gittiler gittiler gittiler sidre-i muntehanın yanına kadar vardılar, sidretü’l muntehâda Cebrail *aleyhisselam* durdu. Niye durdun, diye sordu Efendimiz.

Dedi ki: “Ya Resûlallah ben buradan ötesine tahammül edemem, bir adım daha öteye gitsem yanarım.” Oradan da refrefe bindi, gitti Peygamber Efendimiz. Allahu âlem. Hâsılı

bizim idrakimizin alamayacağı şeyler. Ama Burak'a bindiği zaman Burak öyle hızlıydı ki gözünün gördüğü yere adımını atıyordu. Yani o kadar mesafeye öyle hızlı gidiyordu. Peygamber Efendimiz Kudüs'e öyle vardı. Çok hızlı bir sırat değildi, çünkü aşağıyı filan görebiliyordu. Çok hızlı gittiği zaman hiçbir şey görünmez.

Ben Fransa'da Lyon'dan Paris'e gitmek için hızlı trene bindim. Camdan hiçbir şey göremedim, tren çok hızlı. Ne ev gördüm ne ağaç gördüm ne dağ gördüm, fırt diye geçiveriyor. Peygamber Efendimiz gördü kervanları gördü, her şeyi görerek gitti; demek ki hafifletilmiş bir sıratır.

Cebrail *aleyhisselam* da birinci semanın kapısına geliyor da semadaki bekçi melek "Men ente?" diye soruyor. *Allahu ekber*. Kimsin sen diye Cebrail'e soruyor melek. Cebrail meleklerin en büyüğü, hüviyet soruyor. Pasaport soruyor, kimsin sen? Diyor ki: "Ene Cibril". Ben demiyor. Kapıyı tak tak çalılıyorsun, içerden kadın "kim o" diyor, dışarıdaki cevap veriyor "ben". Fesuphanallah. Herkes ben

der, adını söylesene. Bak hadisten âdâp öğrensene.

“Men ente”, “sen kimsin” diyor bekçi olan melek, Cebrail *aleyhisselam* da ben demiyor. Cibril diyor, adını veriyor. Hüviyetini göster, öyle şey olmaz. “Ben!” Sen kimsin? Ben zili çalışıyorum “kim o” diyor bizim hacı hanım diyorum ki: “Es’ad Coşan derler, bir emekli öğretmen.” diyorum, gülüyor kapıyı açıyor. “Men ente” diyor. Ben Cebrail. “Ve men meake?” “Peki, yanındaki kim?” diyor. Peygamber Efendimiz’i soruyor. Cebrail *aleyhisselam*’a kapıdaki bekçi soruyor: “Yanındaki kim?” Geçirmiyor, sorgu var.

Soru soruyor Cebrail *aleyhisselam*’a. Allah’ın en büyük, en mükerrem meleği. “Sen Cebrail’sin tamam da yanındaki kim?” “Muhammed! Allah’ın habibullahı, seyyid-i veled-i Âdem, eşrefü’l mürselîn, sâhibu’l makamu’l mahmud ve Muhammedîni’l-Mustafâ. Muhammed.” diyor. Kapıyı açıyor mu? Hayır.

“Hel üzine lehu?” diyor. Buradan öteye beşer geçemez, bunun bu tarafa geçmeye müsaadesi var mı? Allah müsaade verdi mi? Miraç

hadisinde böyle. Evet, peki! *Merhaben bin nebiyyis-salih* diyor. Ey salih peygamber! Hoş geldin, sefa geldin, diyor. Saygı tamam da önce vazifeyi yapıyor, müsaade de olmuş deyince itiraz etmiyor Cebrail'e. Müsaade olundu mu, olundu. Canlıken bir beşere hali hayatında buralardan geçmeye pek müsaade olunmaz. Buna müsaade olundu mu? Olundu. O zaman geçiyor. Demek ki, oraları gören Peygamber Efendimiz'den biliyoruz ki; semanın kapıları var. Tamam, kabul mü? İtiraz yok. Semanın kapıları açılır, diyor Peygamber Efendimiz. Her zaman açılmıyor, her zaman geçilmiyor. Peki, insanlar geçemez de başka şeyler geçer mi? Başka şeyleri de geçirmiyor.

a. **Mürâînin Namazı Yukarı Çıkmıyor**

Başka hadîs-i şerîflerden biliyoruz, melekler arı vızıltısı şeklinde geçerken durduruyor. Dur, nereye gidiyorsun? Ne götürüyorsun? Diyorlar ki; falanca kimse namaz kıldı, onun namazını alıp götürüyoruz.

“Geri çevirin, o adamın namazını o herifin yüzüne çalın! Çarpın onun yüzüne. O adam

mürâîdir. Allah bana mürâîlerin amellerini buradan öteye geçirme diye emir verdi, ben onları belki geçirmem.” diyor. Mürâînin namazı yukarıya çıkmıyor. Yani namazı niyazı da tesbihi, orucu, haccı vesaireyi de geçirmiyor melek lâyük değilse. Allah’ın emrine göre geçirmiyor, süzüyor, bırakmıyor.

O bakımdan çok önemli bu hâdis-i şerîf. Semanın kapıları iki vakitte açılır. Şimdi önemi anlaşıldı mı bu vakitlerin. Anlaşıldı mı? Tamam mı?

Benim yapacağım iş bu hadisin arkasını söylememek yarına bırakmak ondan sonra sizi meraktan bütün gece uykusuz bırakmak. Hele bu hiç uyuyamaz zaten sabaha kadar.

«سَاعَتَانِ تَفْتَحُ فِيهِمَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ، وَقَلَّ مَا تُرَدُّ

عَلَى دَاعٍ دَعْوَتُهُ: عِنْدَ حُضُورِ الصَّلَاةِ، وَعِنْدَ الصَّفِّ

فِي سَبِيلِ اللَّهِ. حَب، وَالذُّوْلَابِيُّ، طَب، وَابْنُ عَبْدِ

الْبَرِّ فِي «التَّمْهِيدِ»، خط، ض، عَنِ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ؛

مَالِكٌ، ش، عَنْهُ مَوْقُوفًا.»

Sâatâni tuftehu fîhimâ ebvâbü's-semâi ve kalle mâ türaddü alâ dâin da'vetühu: inde hudûri's-salâti ve inde's-saffi fî sebîlillâhi.

Bir de *ve kalle mâ* çok nadir, çok az olarak *türeddü alâ dâin da'vetühu*. Bu vakitlerde dua edenin duası çok nadir olarak, çok az olarak reddolunur. Hep kusurundandır yine onun da. Yani dualar kabul olunur, geçer bu saatte. Kıymeti anlaşıldı mı? İyice anlaşıldı. *Inde hudûri's-salâh*. Namazın başladığı zaman. Namaza durdu. Hani safları düzeltin vesaire.

Namaza kalkıldığı sıra. *Inde hudûri's-salâh*. Namazın hâzır olduğu sıra dualar kabul olur. Namaza ant ediyor, daha namaza durulmadan and ediyor. İşte o zaman semanın kapıları açıktır, dualar kabuldür, sünnetle farzın arasındaki o vakti değerlendirmeli, bu hadîs-i şerîften de anladınız. Dualarınızı etmelisiniz. Duanın kabul olduğu vakit. Kamete kalkılırken, o sıralarda. Zaten ezanla kamet arasında

dualar makbuldür, diye başka hadîs-i şerîfler de var. Onun için ezan okunduktan sonra farza duruluncaya kadarki zamanı dualar için çok kıymetli bir vakit olarak hatırınızda tutun.

Bu her zaman karşılaştığımız bir zamandır. Ama çok olağanüstü bir ikram bu. Her zaman namaz kılıyoruz ama bu vaktin kıymetini bilmiyoruz. Bu hadîs-i şerîften öğrenmiş olduk. Namaza başlanmadan önceki, az önceki namazın başladığı zaman, bir. İkincisi, her zaman karşılaştığımız bir şey değil. Belki hiç karşılaşmayacağımız bir durum. *Ve inde's-saffi fî sebîlillâh*. Allah yolunda savaş için ordular dizildiği zaman, "Hücum!" denilince hücum olacak. Hücumdan önceki zaman.

Saf olup o Çanakkale'dekiler, o İstiklal Harbi'ndekiler, o mübarekler kazandılar bunları. Bunları biliyorlardı onlar. Bu bizim tek kede her zaman okunan hadis kitabı. Bizim Gümüşhanevî dergahının hepsi bilir bunu. Dervişlerin hepsi biliyordu. Bunların çoğu şehit oldu. Balkan Harbi'nde, Trablusgarp Harbi'nde, Kafkasya'da. Gümüşhanevi hazretleri Kafkasya'da cihat etti Ruslarla.

Şeyh şamil, o mübarek, bunlar da bizim şehidimiz. Bizim Nakşî tarikatının mübarek şehitleri onlar. Kafkasya’da Ruslarla çarpışanlar, hâlâ çarpışanlar. Bunun için bu Avrupalılar’ın bizim tarikatlerimizle ne ilişkisi var? İşte bundan dolayı. Tarikatlerin aleyhindeki hava nereden? Avrupa’dan, bizimkilerin bir şey bildiğinden değil. Avrupalı beğeniyorsa beğeniyor, beğenmezse beğenmiyor. Avrupalı “Mevlevî tarikati iyi.” diyor. “Bektaşî tarikati de iyi.” diyor.

Niye iyi? Kadın erkek, kaç-göç yok bilmem ne filan, oradan beğeniyordu. “Nakşî tarikati kötü.” diyor. Hürriyet gazetesi Ramazan ilavesi olarak hediye dağıtmış, tarikatlerle ilgili. Ama ben de aldım, durmadım. Nakşiliği beğenmiyor. Nakşî tarikatı fena, umumiyetle gerici kitapları bunlar çıkartmıştır, filan diyor. Bunlar güya biraz şeriate bağlıdır, şöyle şöyle kusurları var, diyor ama kusur değil. Kusuru İslâm’a bağlıyor.

Ötekilerin meziyeti gevşektir, kendisinin işine geleni, işine gelmeyi de sağlamlığından dolayı tenkit ediyor. Ben şehit torunuyum

mesela. Babam şehit yetimi. Bizim dedelerimiz, amcalarımız Çanakkale’de çok şehit verdi. Bizim köyden, yakın da olduğundan, alıp alıp rastgele sürmüşler, onlar da bile bile gitmişler. Allaha ısmarladık derken “Şu musafaha yaptığınız eller yarın al kanlara bulanacak, hadi hakkınızı helal edin.” diyerek öyle gitmişler dualarla. Gelmeyeceklerini bile bile. Yani bir şehidin kıymeti az bir şey değil. İşte o savaşa kalkıldığı, başlanacağı zaman. Neden bizim dedelerimiz Allah Allah diye saldırıyor? En kıymetli zaman onun için, duaların kabul olduğu zaman olduğundan.

Allahu Teala hazretleri bizi sulh u sükûn ve huzur ve rahat içinde İslâm’a yine en güzel şekilde hizmetler ederek yaşamaya muvaffak eylesin. Dedelerimiz çok sıkıntılar çektiler ama bize sıkıntı çekmeden İslâm’a güzel hizmetler ederek cenneti kazanmayı nasip etsin. Aslında cenneti kazanmak öyle kolay bir şey değil. Yiyoruz, içiyoruz, bir sofraya oturduğumuz zaman sayamayacağımız kadar nimetlerle gecemiz gündüzümüz rahat ve izzet ve ikram

ve itibar içinde geçiyor. Bari Allah'tan utanalım, Allah'ın verdiği nimetlere karşı nankörlük etmeyelim, kulluğumuzda kusur işlememeye çalışalım, İslâm'a güzel hizmet etmeye gayret edelim. Allah bizi muvaffak eylesin.

El-Fatiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23 Cemâziye'l-Âhir 1421 / 22.09.2000

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

